

La festa de Sant Cristòfor i la benedicció d'automòbils

Aquest treball forma part del llibre

La Capella de Sant Cristòfor i el barri del Regomir de Barcelona

**Centenari de la benedicció d'automòbils
1907 - 2007**

Autor: Josep Capdevila i Soldevila

Edita: La Capella de Sant Cristòfor

Impressió: Multitext S.L.

Dipòsit legal: B-26474-2007

A partir del segle XVI, el barri del Regomir honorava sant Cristòfor el dia 10 de juliol amb celebracions religioses i, des del 1790, també amb una fira, la més lluïda de tota la ciutat.¹

A la capella s'hi celebraven misses des de bon matí, amb el corresponent ofici: els primers temps, acompanyat amb música de cecs;² més tard, amb presència d'orquestra i cantants. A la tarda es resava el rosari i es cantaven els goigs del sant. L'altar sempre ha lluit amb gran quantitat de ciris i de poms de flors, i antigament la imatge de sant Cristòfor apareixia voltada amb un rosari de pomes.

Sant Cristòfor ornat amb un rosari de pomes
(de Francesc Curet, p. 161)

¹ J. AMADES. *Costumari català*, Vol. IV, Salvat Editores, Barcelona, 1984, p. 479.

² F. CURET. *Visions barcelonines. Els barris de la ciutat*, Vol. II, Dalmau i Jover, Barcelona, 1954, p. 162.

La concurrència, a les celebracions religioses, de la gent del barri i de tota Barcelona era tan considerable que es tancava el pas de carros, carruatges i animals al Regomir per mitjà d'unues cadenes de ferro posades a l'entrada de la plaça del Regomir i del carrer Ample. En aquestes cadenes, que sembla que no tenien altra finalitat que privar destorbs i evitar accidents, els constitucionalistes de principis del segle XIX hi van voler veure un signe d'opressió i van endegar una campanya de premsa que durà diversos anys. Encara l'any 1836 el diari *El Guardia Nacional* es preocupà de les famoses cadenes com si fossin una cosa fonamental per al manteniment de la llibertat i els drets de l'home.

Un cop tancat el carrer i com que la capella resultava insuficient, la gent es portava la cadira i s'asseia a fora. Durant molts anys s'havia predicat el sermó des d'una trona portàtil, posada en ple carrer, a la vora de la capella. Aquesta pràctica es va haver de deixar córrer a causa de la cridòria de la gent, que no deixava entendre ni un mot de la prèdica.

Fins als temps moderns, l'Ajuntament assistia oficialment a l'acte religiós, en remembrança del vot que la ciutat havia fet a sant Cristòfor i també perquè la capella estava sota el patronat de la Corporació municipal.

Els pavordes venien brots d'espígol embolicats amb els goigs del sant, fent com una paperina. Amb aquest espígol beneït, la gent antiga de Barcelona feia remeis casolans, omplien bosses que posaven als armaris perquè fessin olor i el col locaven al volt de les gàbies dels ocells perquè tinguessin una bona muda. Temps enrere es venien uns panets beneïts, als quals s'atribuïa la virtut de guarir el dolor. Actualment, el tortell en forma de volant que podem comprar a les pastisseries la Diada de Sant Cristòfor, és hereu d'aquella tradició.

El carrer es guarnia amb una característica enramada de llentiscle i boix que es penjava en ziga-zaga a l'alçada dels primers pisos. Els terres eren encatifats amb romaní i altres plantes que aromatitzaven l'ambient. El carrer del Regomir va ser el darrer de la ciutat que va conservar aquest costum.

En la majoria de balcons es penjaven banderes i gallardets de molts colors i menes. En una època els veïns manllevaven als vaixells del port les seves empavesades.

Per a il·luminar el carrer es cobrien les parets amb cornucòpies i s'hi posaven gran profusió de salomons, així com també d'aranyes fetes de cercols de fusta recoberts de papers de coloraines.

Els jocs i sorts que s'organitzaven eren variats i extraordinaris i hi acudia tota la mainada de Barcelona per concursar-hi. També la quitxalla quedava bocabadada davant de l'actuació dels titellaires, que en aquest dia feien funció grossa i donaven entrada franca per tal de celebrar la festa del seu patró.

La festa del barri no hauria estat completa si no hi hagués hagut les rifes, tan tradicionals a la Barcelona vuitcentista, i el ball per a joves i grans. Hi havia al Regomir un lloc que semblava exprés per a fer-hi ballades: el pati d'En Llimona, que era un oasi tranquil on els infants podien jugar i les comares del barri, xafardejar.

També a la plaça del Regomir s'hi havia guarnit un envelat que era tingut pel més ric i lluït de tots els que es feien a la ciutat. Era obligat per als concurrents treure-hi el cap per tal de poder veure i admirar la profusió de salomons i cornucòpies que enllumenaven la sala i la riquesa dels cortinatges, bambolines i altres elements decoratius que entapissaven les parets.

Per Sant Cristòfor, s'havien celebrat els balls a la societat recreativa i cultural barcelonina Lo Niu Guerrer, situada a les dependències de l'actual Centre Cívic del Pati Llimona.³

L'any 1907, primer any de la benedicció d'automòbils, a dos quarts de deu de la nit es va celebrar un gran ball amb orquestra als espaiosos salons i jardins del Casino Gironí del carrer del Regomir, núm. 5, principal,⁴ a tocar de la capella.

Hem dit anteriorment que la fira del Regomir era la més lluïda de tota la ciutat. També era la primera de l'estiu i s'hi venien objectes molt diversos. Tant hi havia objectes de poca vàlua com

³ F. F. SANTOLARIA, *Reeducación...*, p. 227.

⁴ *La Vanguardia*, 9 de juliol de 1907.

articles de bon gust i gran qualitat, semblants als que es podien trobar en les millors botigues de la ciutat.

Era costum que hi anessin les parelles que festejaven i es pot dir que la major part dels matrimonis de Barcelona, a comprar un ventall per a la temporada d'estiu que començava. N'hi havia de tots els preus, mides, formes i colors; podien plaure tant a la dama més elegant com a la joveneta que el comprava per primera vegada. Els ventalls eren l'esquer de la fira i la tradició manava que l'escollís ella i el pagués ell. La dama, per correspondre, comprava al galant un xiulet de vidre que costava un xavo.⁵ S'hi venien també nines que venien de França, joguines d'estany, de cartó pintat, de fusta tornejada i altres objectes de quincalla i bijuteria.

També hi abundaven les parades que venien capelletes. N'hi havia amb altarets i objectes de culte, en miniatura, per a celebrar la missa, amb els quals els nens jugaven, talment com les nenes juguen amb casetes de nines. S'hi podien trobar capelletes amb imatges de sant Cristòfor: els comerciants de la ciutat en compraven per posar-les a les botigues i guarnir-les amb dossers, flors de tarongina i lliris blancs d'aigua el dia de la seva festivitat. La gent, tot passejant, es dedicava a seguir carrers en cerca de les imatges més ben guarnides i anava a *seguir capelles*, de la mateixa manera que per Setmana Santa s'anava a *seguir monuments*.⁶

No es podia anar al Regomir sense veure els prodigis d'enginy de torneria que el senyor Francesc Forés, *el Borni del Regomir*,⁷ exposava cada any al seu obrador, fets amb vori, banya, os, nacre i fustes nobles i delicades. Aquests treballs eren de tal perfecció que el senyor Forés fou considerat un dels millors torners d'Europa i els seus treballs gaudien de fama universal dins de l'art de la torneria. Per sant Cristòfor de l'any 1850 va fer una exposició amb més de quatre-cents objectes tornejats que, segons la premsa de

⁵ Moneda de coure de 10 cèntims de pesseta.

⁶ J. AMADES. *Costumari català...*, p. 482.

⁷ J. AMADES. *Costumari català...*, p. 479.

l'època, eren veritables meravelles, admirades pel públic local i estranger.⁸

Al barri hi havia tingut taller un altre torner, Josep Cabot, a qui se li atribueix la idea de construir de fusta les aixetes de les bótes de vi en lloc de fer-ho de metall, que era el material que s'havia utilitzat fins llavors. Cabot, vers el 1800, aconseguí un gran èxit de vendes perquè evità que les aixetes es rovellessin.⁹

Fira de Sant Cristòfor al carrer del Regomir amb les enramades i les parades de ventalls i de nines, en una imatge representativa de principis de segle XIX (de Francesc Curet, p. 163)

⁸ J. FUSTAGUERAS, diari *El Àncora*, 10 de juliol de 1850, p. 147.

⁹ *El Correo Catalán*, núm. 7346, juliol, 1906.

Als qui els agradaven les primícies dels fruits de la terra, a la Fira de Sant Cristòfol hi trobaven en abundància les primeres avellanes i molts altres fruits, que podien assaborir amb un gotet d'aigua amb anissos.

Joan Amades anota que, segons una tradició vuitcentista, cada any per sant Cristòfor, a les dotze del migdia, el sant arribava en una barca a la nostra ciutat i baixava a terra amb l'Infant Jesús a l'espatlla. Els qui tenien la sort de veure'l gaudien tot l'any de gran ventura. Els nostres avis acudien a la vora del mar per tal de veure'l arribar, però cada any tenien la desventura que el sant, a fi de no ser vist, perquè li era desplaent, anava a desembarcar en un indret de la platja on ningú no el pogués veure.

Havia estat costum que els pares en aquesta diada imitessin sant Cristòfor i que en sortir de treballar, si la festa s'esqueia en dia feiner, es passegessin amb els infants a *sant Cristòfor nano*, és a dir, amb els nens asseguts damunt l'espatlla, tal com segons la tradició el sant portà l'Infant Jesús quan va passar-lo d'una riba a l'altra del riu.

Els manyans i serrallers, que la càustica popular anomenava *tofolets*, per raó de tenir sant Cristòfor com a patró del barri, també ho celebraven fent festa grossa i no els era permès de *tocar ferro* durant tot el dia. Acostumaven a fer un dinar com els de festa major amb un bon plat de pollastre rostit, perquè sant Cristòfor és també l'advocat de l'aviram i en molts llocs d'Europa se'l representa amb un gall al costat.

Era creença general que el dia de Sant Cristòfol les aigües tenien virtuts curatives, donades pel sant per raó de les moltes vegades que les havia hagudes de travessar portant gent en el seu ofici de passador. Hom creia que qui es banyava per Sant Cristòfol no podia morir ofegat durant tot l'any, i també que guariria de dolor qui en patís i si no, l'en guardaria. Per això eren molts els qui el dia d'avui prenen el primer bany de l'estiu. Vora el migdia hi anaven els serrallers i, segons deien els veïns, deixaven l'aigua tan bruta de polsina de ferro i de carbó que, després d'haver-se banyat ells, qui entrava a l'aigua blanc, en sortia negre. Per aquesta raó la imatge que es venera a la capella del Regomir era coneguda amb el nom de

Sant Cristòfor dels Negres, és a dir, dels manyans i serrallers, que eren anomenats pel poble *els negres*, per raó d'anar bruts de la pols de la ferralla.

La relació de sant Cristòfor amb l'automòbil sembla que prové d'Itàlia. Els ciutadans de la República de Venècia, a fi que protegís al seu dux de tot mal, prodigaven la imatge de sant Cristòfor pertot arreu. El pintor Tiziano, portat d'aquest mateix desig, pintà un quadre notable en què representava el sant. La mare del rei Humbert d'Itàlia, que era molt devota, duia sempre al seu vehicle una reproducció del quadre de Tiziano¹⁰ perquè la imatge la protegís de tot accident d'automòbil, tal com havia protegit temps enllà el dux de Venècia. Tot plegat va fer que els nobles italians imitessin la mare del rei i també portessin sant Cristòfor als automòbils, fins que s'acabà convertint-lo en patró dels automobilistes.

La crònica de l'automobilització a Barcelona arrenca de la fi del segle XIX. El 1889, després de l'Exposició Universal, l'enginyer i empresari tèxtil Francesc Bonet i Dalmau, anà a París per assistir a l'edició de la fira d'aquell any. Fou allí on pogué admirar per primera vegada els motors d'explosió fabricats per a ser muntats en un auto de quatre rodes: els de la casa Daimler. Feia pocs anys que la casa alemanya havia construït el que és considerat el primer automòbil de la història. Amb dos petits motors a l'equipatge, Francesc Bonet tornava a Barcelona i construïa per a ús particular el primer automòbil que va circular per la Península.

El cert és que Bonet tingué aviat seguidors que, atrets per la modernitat, l'any 1897 feren arribar a Barcelona els primers cotxes procedents de França: un De Dion-Bouton i un Serpollet, propietat dels industrials Teodor Roviralta i Felip Batlló.¹¹

Tot i que a final de segle no hi havia a Barcelona més d'una dotzena de cotxes, ja amenaçaven de canviar la vida dels ciutadans.

¹⁰ J. A. TREPAT. *Cent anys de conducció professional a Catalunya*. Mutual de Conductors, 1906-2006, p. 34.

¹¹ G. PERNAU. *Barcelona i el cotxe, cent anys d'amor i odi*, Ajuntament de Barcelona, Lunwerg, Barcelona, 2001.

Els primers vehicles a motor van cometre l'atreviment d'irrompre al bell mig del Passeig de Gràcia, lloc d'esbarjo de la envanida burgesia de la ciutat.

Ja eren possibles els desplaçaments ràpids, fins llavors impensables, i ben aviat proliferarien les curses d'automòbils. Totes dues activitats comportaven un risc i els conductors van sentir la necessitat de tenir un sant per protector. Els va semblar que el millor seria sant Cristòfor, tal com ja havia estat proclamat en altres llocs d'Europa.

L'any 1902¹² la celebració de la benedicció d'automòbils s'havia instaurat a França i allà l'havia presenciada l'enginyer català Carles Bonet uns anys més tard.¹³ Com que l'any 1906 l'Ajuntament havia suprimit la fira del barri del Regomir i la Diada de Sant Cristòfor havia resultat molt deslluïda, la Junta d'Obra que administrava la capella en va témer la ràpida desaparició. A fi d'evitar-ho i per suggeriment del senyor Bonet al senyor Cristòfor Sàrrias, degà de la Junta d'Obra i farmacèutic del barri, decidiren que Barcelona també podia posar els automòbils sota la protecció de sant Cristòfor.

Si per Sant Antoni es beneïen els carros i tota mena de cotxes, amb els seus corresponents animals de tir, per què per Sant Cristòfor no es podien beneir els cotxes amb motor?

La idea semblà acceptable i es comunicà a l'Automòbil Club de Barcelona, el qual ho féu saber als seus socis. D'aquesta manera, el dia 10 de juliol de 1907 va començar a la capella de Sant Cristòfor del Regomir la benedicció d'automòbils, la primera d'aquesta mena a Espanya.

A les nou del matí, una petita caravana formada per uns deu automòbils, tots engalanats, entrava pel carrer Ample en direcció a la capella per rebre la benedicció del sant. El primer automòbil beneït, de la marca Delonay Delville, era ocupat pels notables i populars artistes Santiago Rusiñol, Ramon Casas i Miquel Utrillo i el

¹² *Las Noticias*, 11 de juliol de 1935.

¹³ C. PERALTA. *Entrevista amb Cristòfol Sàrrias*, *El Día Gráfico*, 10 juliol 1936.

conduïa el xòfer Robert Guixà.¹⁴ També hi assistiren els cotxes dels senyors Joan Pons, moblista del carrer de la Ciutat, i el de Bonet, que tenia despatx al carrer del Bisbe.¹⁵ Alguns d'aquests automòbils devien ser conduïts per xofers afiliats al Montepio Sant Cristòfol – Chauffeurs de Barcelona, acabat de fundar.¹⁶ Com que l'acte fou un èxit, es decidí que el proper any es tornaria a celebrar i que s'encunyarien unes medalles al·lusives com a recordatori de la benedicció.

El juny de 1908, la Junta Directiva del Montepio Sant Cristòfol – Chauffeurs de Barcelona acordà assistir a la benedicció de Sant Cristòfor a la capella del Regomir.¹⁷ Efectivament, el dia 10 de juliol d'aquell any se celebrà la cerimònia amb l'assistència de 33 automòbils, als quals es va obsequiar amb el tradicional ramet d'espígol i una medalla de plata que tenia, a l'anvers, la imatge del sant i un cotxe, i al revers, la següent inscripció: «Sant Cristòfol et protegeix – Capella del Regomir».¹⁸

En aquests primers anys, l'afluència de cotxes cada vegada era més nombrosa i els carrers estrets de la Ciutat Vella no afavorien gaire una gran concurrència de vehicles. L'any 1909 es realitzaven obres al carrer i els automòbils no van poder passar per davant de la capella, motiu pel qual la benedicció es va haver de traslladar a la plaça, just al davant de la farmàcia del senyor Sàrrias.¹⁹

L'èxit de la festa i les dificultats de la circulació van motivar que ben aviat la benedicció s'establís en altres llocs de la ciutat. Primer fou al pati de la Casa Provincial de Caritat i després, a les esglésies dels Carmelites i de Pompeia, totes dues a la Diagonal.

¹⁴ L. BERTRAN I PIJOAN. *La Veu de Catalunya*, 6 de juliol de 1935.

¹⁵ G. PERNAU. *Barcelona i el cotxe, cent anys d'amor i odi*, Ajuntament de Barcelona, Lunweg, Barcelona, 2001, p. 30.

¹⁶ J.A. TREPAT. *Cent anys de conducció...* p.34.

¹⁷ *Mundo Deportivo*, 18 de juny de 1908.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ *El Correo Catalan*, 11 de juliol de 1909

Aureli Capmany²⁰ ens descriu aquest moment històric de la festa: «Mas el gozo y alegría de los vecinos del Regomir duró poco, viéndose disipado y empañado, pues tan pronto como fue establecida la fiesta les salieron competidores. Por esto años después, levantando la voz decían: “Nosotros tenemos el privilegio de prioridad, el troquel de la medalla es de propiedad nuestra, así como la gloria de haber sido los introductores de esta fiesta en España; los demás son unos plagiarios...”

En vista de la insistente competencia, acordaron hacer constar su indignación, que por egoísmo, vanidad o espíritu de contradicción fuese copiada la fiesta por ellos establecida y por tanto, delante el temor de que a causa de la estrechez de la calle alcanzaran los competidores mayores ventajas y por descontado mayor concurrencia, acordaron a fin de dar resonancia a la bendición en la Capilla del Regomir, solicitar el apoyo de la Nobleza, ofreciendo el nombramiento de Obreros Honorarios a algunas de las ilustres personalidades de la misma y rogar a S.M. (el Rey), quisiera aceptar el cargo de Obrero Decano Presidente, gracia que fue concedida mereciendo desde el año 1916 poder ostentar el honroso título de Real Capilla de San Cristóbal del Regomir.»

Els obrers honoraris i amics de la capella que gestionaren el nomenament reial foren els senyors Claudi López i Bru, marquès de Comillas; Carles Sanllehy i Girona, marquès de Caldes de Montbui; el marquès de Monistrol i D. Josep Vidal-Ribas i Güell.

Durant la Guerra Civil la capella restà tancada i els anys 1937 i 1938 no es va poder celebrar la festa de Sant Cristòfor ni la benedicció dels automòbils.

Acabada la guerra es van tornar a celebrar les festes majors dels barris, encoratjades i controlades per les autoritats. El desig d'oblidar la guerra i de voler creure que es podia tornar a la normalitat, va empènyer la gent a organitzar tot allò que la guerra havia interromput. Va tornar la celebració multitudinària del corpus, però va quedar molt esmorteïda la diada de sant Jordi, que durant els anys de la República havia adquirit una enorme popularitat.

²⁰ A. CAPMANY. «San Cristóbal y el automovilismo» dins *Barcelona Atracción*, agost, 1930, p. 250.

Benedicció del primer vehicle motoritzat dels bombers de Barcelona a la capella del Regomir el dia 10 de juliol de 1913 (de Josep-Anton Trepap, p. 32)

Dins la tolerància i, fins i tot, l'encoratjament de les activitats folklòrico-religioses, aquell any 1939 es va poder celebrar l'aplec de sant Medir, la fira dels palmers, la de sant Ponç, la de santa Llúcia i la de sant Roc a la plaça Nova. La nostra capella també va poder celebrar amb solemnitat la festa de sant Cristòfor i la benedicció d'automòbils.²¹

La Junta d'Obra intentà recuperar les festes i viure-les com es feia abans de la guerra. Al matí es celebrava un ofici solemne amb orquestra. Durant la benedicció els músics es situaven en el portal de la casa núm. 4 bis, davant de la capella, i amenitzaven l'acte amb cançons populars. A la tarda es resava el rosari a la capella i es feien jocs per a infants al carrer, els típics de trencar l'olla, curses de sacs, etc. Les característiques enramades de llentiscla i boix que es

²¹ J. FABRE FORNAGUERA. *La contrarevolució de 1939 a Barcelona. Els que es van quedar*, Tesi doctoral, UAB, Departament d'Història Moderna i Contemporània, Barcelona, 2002.

penjaven d'una banda a l'altre del carrer es van posar fins als anys 80,²² quan, tal com hem dit, la Junta d'Obra de la capella va quedar pràcticament extingida.

De llavors ençà, sempre s'ha continuat fent la benedicció d'automòbils el 10 de juliol, dia de la festivitat de sant Cristòfor, i des de 1999, d'acord amb el rector de la parròquia, a la capella s'hi celebra una missa cada setmana en dia laborable.

Aquest any 2007 se celebra el centenari de la primera benedicció d'automòbils i el propòsit de la Junta d'Obra ha estat donar un major relleu a la celebració. A més de l'edició del present llibre, entre altres actes, s'ha previst organitzar una exposició al Centre Cívic Pati Llimona, que mostrarà documentació custodiada a l'Arxiu de la nostra Institució, una ballada de gegants davant del seu sant patró i també s'han fet gestions per aconseguir la presència d'automòbils històrics a la benedicció.

²² Testimoni de la senyora Àngela Català Centeno.

Relació d'automòbils beneïts el 10 de juliol de 1917

Propietari	Matrícula	Marca
Marquès de Sant Mori	1587	Alda
Vídua Pujol	459	Dietrich
Vídua Sensat	584	Hispano Suiza
Tomàs S. Lamadrid	659	Hispano Suiza
Representant Autos Daimler	1925	Daimler
Dolors Colm	951	Delounay
Josep Amat	1780	Hispano Suiza
Francesc Figueras	678	Peugeot
Ricard Canela	2399	Scripps-Booth
Josep Banirs	233	Fiat
Vídua Baixeras	905	Panhard
Joan Gallarda	1689	Hispano Suiza
Vídua de Francesc Rocamora	1651	Metalurgique
Josep Roca	786	Darraque
Josep Vidal	891	Hispano Suiza
Agustí Sensat	2613	Studebaker
Antònia Fabra, Vda. de Malagarriga	1282	Panhard
Concepció Mas	2481	Buick
Joan Guitart	1076	Hispano Suiza
Josep Barrau	2091	Georges-Roy
Marquès d' Alella	449	Hispano Suiza
Joan Gassó	31	Chapaur Damer
Baró de Quadras	1014	Delounay
Antoni Rocamora	623	Daimler
Pere Singla	2143	Elizalde
Joan Soler	2590	Ford
Salvador Santabalbina	2315	Darraque
Gustau Foye Vea - moto-	460	Royal Enfield
Josep Grau	497	Clement
Santiago Sansalvador	1229	Hispano Suiza
Francesc Arnall	1061	Primen
Concepció López	2479	Martini
Josep Elies de Molins	1195	Hispano Suiza
Francesc García Díez	2385	Cadillac
Josep Lozano	2178	Peugeot
Beatriu Fuster Vda. de Ribas	2100	Rochet Sneider
Eugeni Aguilar	1331	Rolland Pilain
Pere Sellarès	640	Brecier
Rafael Bianchi	2567	Buick
Vídua Inglada	1420	Hokkis
Ròmul Bosch	1966	Panhard
Manel Menacho	2368	Hispano Suiza
Antoni Miquel	1575	Hispano Suiza
Rafael Camps	2317	Ideal
Carles Fortuny	1354	Berliet

Comte de Rosquilla	1400	Hispano Suiza
Amado Carreras	2650	Buick
Josep Ponsà	2260	Hispano Suiza
Francesc Terradas	1908	Ford
Albert Meyer	2014	Scripps-Booth
Lluís Beranguer	2350	Ford
Vicenç Ferrer	816	Berliet
Marquès de Monsolís	1535	Mercedes
Joaquim Sagnier	1012	Rochet Sneider
Romà Valls	2471	Chavolet
Joaquim Barba	564	David
Josep Lacambra	232	Hispano Suiza
Joan Pons	1939	Renault
Teresa Poch	2031	Hispano Suiza
Lluís Esteve	2565	Cadillac
Joaquim Palazón	2151	Scripps-Booth
Dr. López Lloret	1663	Cebre
Domènec Pons	546	Delahaye
Exm. Sr. Alcalde	1854	Hispano Suiza
Dr. Fàbregas	814	Berliet
Ramon Trias	1768	Renault
Marc Rocamora	42	Hispano Suiza
Manel Rocamora	2256	Scripps-Booth
Santiago Robert	2353	Hispano Suiza
Dr. Lloret	2170	Elizalde
Dr. Comas	-	Hispano Suiza
Ferrer i Gili	1622	Overland
Societat General d'Automòbils	908	Fiat
Lluís de Nadal	539	Delounay
Dr. Genivé	2472	Chevrolet
Salvador Coromina	1115	Berliet
Bartomeu Vallana	147	Hispano Suiza
Bartomeu Vallana	1702	Hispano Suiza
Joaquim Carreras	2511	Ford
R.O. - moto -	394	Indian
Josep Castany	1159	Panhard
Sr. Bartrina	1521	Hispano Suiza
Lluís Cascante	2038	Ford
Vidua de Mora	2305	Fiat
Francesc Serra	2332	Renault
Sebastià Torres Planas	1052	Bayard
Francesc Juan	437	Bayard
Josep Ma. Anzizu	2046	Ford
Bourgeois	2623	Fiat
Lluís Juvé	1412	Hispano Suiza
Carles Bonet	-	Hispano Suiza
Josep Biosca	2426	Studebaker